

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce **JUDr. V. S.**, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství pro hl. m. Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. prosince 2006, č. j. 6 Ca 210/2005 - 26,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I.

Včas podanou kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhal zrušení výše citovaného usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2005, č. j. FR-2106/14/05. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti výzvě podle § 73 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků (dále jen „d. ř.“), k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě. Rozhodnutí žalovaného bylo doručeno stěžovateli dne 11. 4. 2005. Městskému soudu v Praze byla doručena žaloba proti tomuto rozhodnutí dne 9. 8. 2005, tedy po lhůtě stanovené v § 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a proto ji soud podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

odmítl. Nad rámec vlastního odůvodnění soud uvedl, že žaloba by byla odmítnuta i v případě včasného podání, neboť výzva k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě je ze soudního přezkumu vyloučena; k tomu poukázal na právní názor Ústavního a Nejvyššího správního soudu.

Stěžovatel namítá, že Městský soud v Praze odmítl žalobu, kterou brojil proti dvěma rozhodnutím žalovaného, a to ze dne 4. 4. 2005 a ze dne 31. 5. 2005. Soud rozhodl pouze o prvním rozhodnutí a účelově rozhodl usnesením ze dne 13. 1. 2006 o vyloučení pozdějšího rozhodnutí žalovaného k samostatnému řízení. Tím si vytvořil podmínky pro odmítnutí žaloby pro opožděnost. Soud podle stěžovatele mylně uvádí, že daň z převodu nemovitostí byla vyměřena na základě daňového přiznání, a pochybil dále tím, že přehlédl přesnou výši částky na platebním výměru a že daň byla vyměřena podle ocenění cizího bytu. Proto stěžovatel navrhl zrušení napadeného usnesení Městského soudu v Praze, a to pro nesprávné posouzení právních otázek podle § 103 odst. 1 písm. a) a vad řízení podle § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

II.

Žalovaný ve svém vyjádření odkázal na právní názor uvedený ve vyjádření k žalobě a další vyjádření ke kasační stížnosti (zejména k dodržení lhůty k podání žaloby) odmítl s tím, že nemá k dispozici spisový materiál.

III.

Stěžovatel brojí proti odmítnutí jeho žaloby. Nejvyšší správní soud podotýká, že proti odmítnutí návrhu krajským soudem lze brojit pouze podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Jak již bylo vysloveno v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaném pod č. 625/2005 Sb. NSS a na www.nssoud.cz, *je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.* Podobně viz dále v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 24/2004 - 49, publikovaném pod č. 427/2004 Sb. NSS a na www.nssoud.cz, podle něhož *pod „nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo zastavení řízení“ ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spadá také případ, kdy porušení procesního předpisu mělo nebo mohlo mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo zastavení řízení.*

Nejvyšší správní soud se proto ve svém rozsudku může (a musí) zabývat toliko zákonností odmítnutí žaloby stěžovatele, a to v rozsahu jím vznesených stížných námitek, případně (s ohledem na § 109 odst. 3 s. ř. s.) nad jejich rámec z úřední povinnosti i důvody pro zmatečnost řízení před soudem, jež vyústilo v rozhodnutí o odmítnutí žaloby, dále vadami tohoto soudního řízení, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o odmítnutí žaloby, a případnou nepřezkoumatelnost rozhodnutí soudu o odmítnutí žaloby. Stížní důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. je, jak je ze shora zmíněné judikatury patrné, speciální ve vztahu ke všem ostatním stížným důvodům, tj. důvodům podle písm. a) až d) zmíněného ustanovení. Z dikce § 109 odst. 3 s. ř. s. by proto bylo lze soudit, že přezkum nad rámec stížných námitek se na rozhodnutí o odmítnutí návrhu či zastavení řízení nevztahuje. Nelze však připustit, aby jen proto bylo stěžovateli odepřeno beneficium přezkumu napadeného rozhodnutí krajského soudu z úřední povinnosti nad rámec stížných důvodů v rozsahu věcně vymezeném v § 109 odst. 3 s. ř. s. Takovýto restriktivní a ve vztahu ke stěžovateli „nekomfortní“ výklad procesního předpisu by byl v rozporu s čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť by podústavní právo, jež stanovením procesních pravidel pro řízení před soudem reglementuje

uvedená základní procesní práva, vykládal v rozporu s požadavkem šetření podstaty a smyslu základních práv. To by bylo nepřijatelné (viz čl. 4 odst. 4 věta první Listiny základních práv a svobod).

Na okraj však nutno dodat, že z povahy věci – jelikož ohniskem přezkumu Nejvyšším správním soudem je toliko správný procesní postup krajského soudu a jeho závěr o odmítnutí žaloby pro nesplnění vstupních (procesních) podmínek, aniž by se soud zabýval meritem žaloby, tj. aniž by se zabýval samotným žalobou napadeným rozhodnutím jinak než z hledisek splnění vstupních (procesních) podmínek pro jeho věcný přezkum – nepřichází u přezkumu usnesení o odmítnutí žaloby či o zastavení řízení zpravidla v úvahu zrušení rozhodnutí krajského soudu pro nerozpoznání nicotnosti napadeného správního rozhodnutí, neboť to již je obvykle součástí meritorního posouzení žaloby. Výjimkou by bylo, kdyby nesprávný závěr o nicotnosti (či nenicotnosti) žalobou napadeného správního rozhodnutí byl sám o sobě podkladem pro odmítnutí žaloby či zastavení řízení.

Nejvyšší správní soud proto v rozsahu stížních námitek přezkoumal usnesení Městského soudu v Praze o odmítnutí žaloby stěžovatele; důvody, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti, neshledal.

Stěžovatel v první řadě namítá vadu řízení před Městským soudem v Praze spočívající v účelovém vyloučení žaloby stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2005, č. j. FŘ-2106/14/05, k samostatnému projednání, čímž si měl soud účelově vytvořit podmínky pro odmítnutí žaloby pro opožděnost.

Dále stěžovatel namítá, že Městský soud v Praze nesprávně hodnotil některé skutkové či právní okolnosti jeho případu – soud mylně uvádí, že daň z převodu nemovitostí byla vyměřena na základě daňového přiznání, a přehlédl přesnou výši částky na platebním výměru a to, že daň byla vyměřena podle ocenění cizího bytu.

IV.

Ze spisu Městského soudu v Praze je patrné, že usnesením ze dne 13. 1. 2006, č. j. 6 Ca 210/2005-22, tento soud vyloučil k samostatnému projednání žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2005, č. j. 12440/11/04, a to s odůvodněním, že stěžovatel se domáhal zrušení dvou rozhodnutí žalovaného a že pod uvedenou spisovou značkou bude nadále projednáváno rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2005, č. j. FŘ-2106/14/05.

Podle § 39 odst. 2 s. ř. s., *směřuje-li jedna žaloba proti více rozhodnutím, může předseda senátu usnesením každé takové rozhodnutí vyloučit k samostatnému projednání, není-li společné řízení možné nebo vhodné*. Zákonodárce nebrání projednání žaloby směřující proti více správním rozhodnutím v jednom řízení, naopak, takovému vyřízení věci dává obvykle přednost, což je logické – žalobce zpravidla podává žalobu proti vícero rozhodnutím tehdy, jsou-li vydána současně či nedlouho po sobě a týkají-li se souvisejících otázek. K tomu, aby se nevedlo jedno jediné řízení o celé žalobě, však může existovat řada důvodů, které lze jen těžko specifikovat v zákonném textu. Proto zákonodárce připustil, že za určitých podmínek může být každé z žalobou napadených rozhodnutí vyloučeno k samostatnému projednání, a to z důvodu nutnosti (společné řízení není z nějakého důvodu možné) nebo z důvodu vhodnosti (společné řízení sice možné je, ale existuje nějaký důvod, pro který je vhodnější přistoupit k vyloučení napadeného rozhodnutí k samostatnému projednání). Posouzení, zda je či není společné řízení možné nebo vhodné, je na předsedovi senátu; nesmí být výrazem libovůle a musí se opírat o logické a racionální

důvody. Důležitým zřetelem pro úvahu o případném vyloučení, avšak nepochybně zřetelem nikoli jediným, je kritérium rychlosti a hospodárnosti řízení.

Jakkoli úvaha o důvodech vyloučení není v dotyčném usnesení obsažena (usnesení je odůvodněno jen velmi stručně, v podstatě se v něm pouze uvádí, že k vyloučení jednoho z napadených rozhodnutí k samostatnému projednání dochází), není to samo o sobě vadou řízení, neboť, jak stanoví § 55 odst. 4 s. ř. s., *usnesení, jímž se řízení nekončí a jímž se nikomu neukládá povinnost, nemusí obsahovat odůvodnění*. A právě takovým usnesením je usnesení o vyloučení rozhodnutí k samostatnému projednání, neboť ve své podstatě se jedná o organizační opatření v průběhu projednávání žaloby. Žádným způsobem se jím nepředjímá rozhodnutí ve věci samé a nedochází ani ke změně zásadních parametrů dalšího procesního postupu soudu – i nadále žalobu projedná zákonný soudce, jemuž byla věc přidělena podle rozvrhu práce, toliko ji projedná po částech ve vícero oddělených řízeních. Pokud tedy usnesení o vyloučení rozhodnutí k samostatnému projednání neozřejmovalo důvody, pro které bylo vydáno, Městský soud v Praze tím nepochoybil.

To však neznamená, že – ač nejsou v odůvodnění usnesení o vyloučení rozhodnutí k samostatnému projednání ozřejmeny – nemusí být pro takový krok zákonné podmínky splněny. Nejsou-li splněny, jedná se o nezákonné rozhodnutí soudu, které se sice samo o sobě neprojevuje v právní sféře účastníků [a nemůže být ani s ohledem na § 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s. přípustně napadeno kasační stížností], jež však může za určitých okolností být základem dalšího nezákonného postupu soudu vůči účastníkům řízení, například v tom, že se nad rámec nezbytného zvýší jejich náklady řízení či prodlouží doba trvání soudního řízení, čímž jim může být způsobena škoda. V případě stěžovatele však vyloučení rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2005, č. j. FŘ-2106/14/05, k samostatnému projednání nebylo nezákonné. Předmětem žaloby byla totiž dvě spolu jen velmi volně související rozhodnutí žalovaného. Rozhodnutím ze dne 4. 4. 2005, č. j. 210614/05, bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti výzvě k zaplacení pravomocně vyměřeného daňového nedoplatku na dani z převodu nemovitostí v náhradní lhůtě. Rozhodnutím ze dne 31. 5. 2005, č. j. 12440/11/04, bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti rozhodnutí o převedení přeplatku na dani silniční za zdaňovací období roku 2001 na úhradu nedoplatku na dani z převodu nemovitostí. Jednalo o skutkově i právně odlišné věci, byť spolu nepřímou související (v prvním případě šlo o řízení o převedení přeplatku na jedné dani na úhradu nedoplatku na jiné dani, ve druhém o upomenutí platby před zahájením vlastního vymáhání nedoplatku na jedné z těchto daní). Je proto pochopitelné (jakkoli dle názoru Nejvyššího správního soudu nikoli nezbytně nutné), že Městský soud v Praze přistoupil k oddělenému posuzování obou správních rozhodnutí, neboť zjevně shledal v daném případě důvod ve vhodnosti odděleného projednávání žaloby proti oběma takto věcně jen velmi volně souvisejícím rozhodnutím.

S názorem stěžovatele, že vyloučením jednoho rozhodnutí k samostatnému přezkumu si Městský soud v Praze vytvořil podmínky pro odmítnutí žaloby pro opožděnost, nelze souhlasit. Bez ohledu na to, zda by žalobou napadená rozhodnutí byla soudem přezkoumávána společně v jednom řízení, anebo odděleně ve dvou řízeních, je totiž v každém případě nezbytné posuzovat splnění procesních podmínek pro věcnou projednatelnost žaloby ve vztahu ke každému z napadených rozhodnutí samostatně. Je tedy nezbytné ve vztahu ke každému z nich zkoumat samostatně mj., zda se jedná o „rozhodnutí“ ve smyslu legislativní zkratky v § 65 odst. 1 s. ř. s., příp. v dalším kroku, zda žaloba byla podána včas. Výrok soudního rozhodnutí o žalobě pak musí rozhodnout o každém z napadených rozhodnutí zvlášť (jakkoli se to nemusí nezbytně projevit ve formální struktuře výroku – zákonným by tedy jistě bylo i rozhodnutí, jehož výrok by vyslovil, že se žaloba zamítá, aniž by toto výslovně uvedl ve vztahu ke každému jednotlivému z napadených správních rozhodnutí; z obsahu výroku by v takovém případě jednoznačně

plynulo, že se žaloba zamítá ve vztahu ke všem jí napadeným správním rozhodnutím). Znamená to mimo jiné, že pokud by soud dospěl k závěru, že jsou dány důvody k odmítnutí žaloby ve vztahu k jednomu z napadených rozhodnutí, musela by jeho úvaha být ve výsledku stejná bez ohledu na to, zda by rozhodoval v rámci společného projednávání celé žaloby (tj. v rámci společného posuzování všech napadených rozhodnutí), anebo rozhodoval o každém z napadených rozhodnutí v samostatném řízení.

Samotný závěr Městského soudu v Praze o odmítnutí žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2005, č. j. 210614/05, jímž bylo zamítnuto stěžovatelovo odvolání proti výzvě k zaplacení pravomocně vyměřeného daňového nedoplatku na dani z převodu nemovitostí v náhradní lhůtě, je rovněž zcela správný, jakkoli v důvodech rozhodnutí soud zčásti pochybil.

Výzva k zaplacení daňového nedoplatku v náhradní lhůtě, kterou správce daně vydává podle § 73 odst. 1 d. ř., totiž zpravidla není „rozhodnutím“ ve smyslu legislativní zkratky v § 65 odst. 1 s. ř. s. Za předpokladu, že je vydávána vůči stejné osobě, vůči níž byl daňový nedoplatek, jehož zaplacení se výzvou upomíná, ve vyměřovacím řízení vyměřeno (to je u stěžovatele nepochybně splněno), jde o úkon ve své podstatě procesní povahy, mající toliko informativní charakter. Není jím zasahováno do právní sféry adresáta ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., neboť k takovému zásahu došlo již ve vyměřovacím řízení; výzva podle § 73 odst. 1 d. ř. adresáta toliko informuje o v minulosti již vyměřené platební povinnosti, která nebyla splněna, a stanovuje mu náhradní lhůtu pro její splnění. Uvedený právní závěr vyplývá z judikatury Nejvyššího soudu korigované judikaturou Ústavního soudu (viz právní názor vyslovený v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2004, č. j. 1 Afs 22/2004-72, publikovaný pod č. 976/2006 Sb. NSS a na www.nssoud.cz, korigovaný náležením Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2006, sp. zn. I. ÚS 78/05, publ. na www.usoud.cz). Za této situace byla žaloba stěžovatele nepřijatelná podle § 68 písm. e) s. ř. s. (podle něho je žaloba nepřijatelná, *domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno*) ve spojení s § 70 písm. a) s. ř. s. (ten stanoví, že *ze soudního přezkoumání jsou vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími*). Právě nepřijatelnost žaloby mohla a musela být v případě stěžovatele jediným důvodem jejího odmítnutí.

Z odůvodnění usnesení Městského soudu v Praze je patrné, že nosným důvodem pro odmítnutí žaloby stěžovatele byla opožděnost žaloby [§ 46 odst. 1 písm. b), 1. alt. s. ř. s.]. Další důvod odmítnutí, její nepřijatelnost pro vyloučení napadeného ze soudního přezkumu, jelikož nejde o „rozhodnutí“ ve smyslu legislativní zkratky v § 65 odst. 1 s. ř. s., pak soud zmiňuje pouze takříkajíc „v druhé linii“, jako další důvod pro odmítnutí, který by byl dán, kdyby žaloba nebyla opožděná. Tato úvaha je ovšem nepřesná, jakkoli nic nemění na správnosti samotného výroku usnesení.

V ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. je definována legislativní zkratka „rozhodnutí“ jako *úkonu správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závažně určují jeho práva nebo povinnosti*; tato legislativní zkratka se vzhledem k systematice s. ř. s. a vzhledem k dikci § 65 odst. 1 s. ř. s. (v závorce se užívá výrazu „*dále jen »rozhodnutí«*“) nepochybně vztahuje na celý díl 1 hlavy druhé části třetí s. ř. s. Nepřijatelnost žaloby pro zákonem stanovenou vyloučení ze soudního přezkumu [§ 68 písm. e) s. ř. s.] se vztahuje mj. na *úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími* [§ 70 písm. a) s. ř. s.]. Zákonodárce tedy v situaci, kdy hovoří o aktu, který nespadá do rozsahu pojmu „rozhodnutí“ ve smyslu legislativní zkratky v § 65 odst. 1 s. ř. s., užívá jiného slova nežli „rozhodnutí“. V ustanovení o lhůtě k podání žaloby (§ 72 s. ř. s.), systematicky zařazeném právě v dílu 1 hlavy druhé části třetí s. ř. s., se však o „rozhodnutí“ hovoří. Nutno tedy mít za to, že zkoumat včasnost žaloby podle § 65 a násl. s. ř. s. lze pouze ve vztahu k úkonům správního orgánu, které jsou „rozhodnutími“ ve smyslu shora zmíněné legislativní zkratky. Ve vztahu

k úkonům, jež „rozhodnutími“ nejsou, se proto bez toho, aby se vůbec zkoumala včasnost žaloby, uplatní přednostně před důvodem odmítnutí žaloby pro opožděnost [§ 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.] důvod podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) a § 70 písm. a) s. ř. s.

V.

Ke druhé stížní námitce, v níž stěžovatel vytýká Městskému soudu Praze pochybení v hodnocení některých aspektů podstaty sporu mezi stěžovatelem a žalovaným, Nejvyšší správní soud poznamenává, že není oprávněn se jí věcně zabývat.

Byla-li žaloba Městským soudem v Praze odmítnuta (a jak výše vyložil Nejvyšší správní soud, zcela důvodně), nezabýval se správní soud první instance samotnou podstatou věci, nýbrž pouze shledal, že není splněna některá z nutných procesních podmínek pro to, aby se žalobou mohl věcně zabývat. Podstatou věci se ani zabývat nemohl, neboť závěr, zda je na místě žalobu odmítnout, anebo zda lze přistoupit k jejímu věcnému projednání, činil soud zcela logicky ještě předtím, než se začal zabývat podstatou věci. Nejvyšší správní soud pak, jako instance rozhodující v řízení o kasační stížnosti o opravném prostředku (§ 102 odst. 1 věta první s. ř. s.), přezkoumává zákonnost důvodů rozhodnutí správního soudu první instance v rozsahu zákonem vymezeném [v případě stěžovatele tedy především v rozsahu vyplývajícím z § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.]. Jeho úkolem je posoudit, zda Městský soud v Praze odmítl žalobu stěžovatele v souladu se zákonem, tj. uvážit, zda soudem byly správně shledány důvody pro její odmítnutí. Nejvyšší správní soud však není orgánem, jehož úkolem by bylo komentovat případná „doprovodná“ pochybení tohoto soudu, nemohla-li mít žádný vliv na výrok prvoinstančního rozhodnutí. I kdyby totiž stěžovatelem uplatněné stížní námitky k podstatě věci byly důvodné, tj. i kdyby Městský soud v Praze vskutku nesprávně vnímal určité aspekty sporu mezi stěžovatelem a žalovaným, nezměnilo by to nic na závěru, že žaloba stěžovatele musela být odmítnuta, neboť směřovala proti úkonu správního orgánu, který je ze soudního přezkumu vyloučen. Ostatně již v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2006, č. j. 2 As 45/2005 - 65, publikovaném na www.nssoud.cz, bylo vysloveno, že *odmítl-li krajský soud žalobu jako neprojednatelnou a nezabýval-li se jí věcně, přezkoumává Nejvyšší správní soud v kasačním řízení jen to, zda krajský soud správně posoudil nesplnění procesních podmínek; věcný obsah žaloby přezkoumávat nemůže* (srov. v tomto ohledu podobně i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2004, č. j. 3 Azs 43/2003 - 48, publikovaný na www.nssoud.cz).

Druhou stížní námitkou by se Nejvyšší správní soud mohl a musel zabývat, pouze pokud by případné nesprávné závěry o podstatě sporu mezi stěžovatelem a žalovaným měly vliv na zákonnost závěrů Městského soudu v Praze o odmítnutí žaloby. Tak tomu však zjevně není – výrok usnesení o odmítnutí žaloby je založen na (zcela správné) úvaze o charakteru napadeného úkonu správního orgánu (výzvy podle § 73 odst. 1 d. ř. k zaplacení nedoplatku na dani z převodu nemovitostí v náhradní lhůtě) a o tom, zda tento úkon sám o sobě (nikoli předtím vydané rozhodnutí, a sice platební výměr Finančního úřadu pro Prahu 5 ze dne 10. 7. 2003, č. j. 268615/03/005964/7155, jímž byla daň z převodu nemovitostí vyměřena) zasahuje do právní sféry stěžovatele. Okolnosti související s vyměřením daně či výše daně však žádným způsobem závěr o odmítnutí žaloby neovlivnily, neboť s povahou žalobou napadeného aktu nemají žádnou souvislost.

VI.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 a § 120 s. ř. s. Stěžovatel ve věci úspěch neměl a úspěšnému žalovanému žádné náklady v řízení o kasační stížnosti před soudem nevznikly, nebyl proto důvod mu náhradu takových nákladů přiznávat.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 28. února 2008

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu